

. . . През глжхнали в утрена омая вжрби се мержей езерото с бисерните си води. На една страна в сенките на вжрбалака се сжбрали моми и момци, чакат полунощ да превали и пжрвата русалка да видят. А който има кураж пржв след нея да преплува езерото — той старост и на старини няма да узнае. И всеки мжлком, потжнал в себе, пита се: би ли можл! Па защо? Няма два пжти да се мре я, — някой се куражи. А пжк ако преплуваш — тогаз . . . Какво ще бжде тогаз . . . никой не знаеше, защото няма още човек да е преплувал езерото . . . Ала от приказката се знаеше. Било е някога. Някога е имало по-сжрдцати — за това и щастливи!

Надежда облжхва гжрди, сякаш всеки е готов на подвиг. Ала щом с поглед се езерото измери и се открият безджнните синеви на водата — нещо заджхва гжрди и наставка безнадежност.

Безнадежност обзема всички, а все пак чакат дано се русалката мерне и беки се сили найдат у някого.

Езерото сакаш още спи: тжй няма и потайно е то, като заспал човек. Отсреща, чийто брегове се тулят в тржстики и вжрби, забагрыва небето, — и езерото още по-потайно: гледа като змийско око.

Изненада: в този миг, когато езерото погледва като змийско око — свилокоса дева се мятва вжв водата и плавно се пониса кжм срещния бряг. Тя е решила: или вечна младост — или нека свжршва.

Не стигнала средата, почва да слабей; нещо като че я джрпа кжм джното . . . Всички от брега гледат и се морят . . . — ще загине, шепнат си. Горката! Що ѝ трябаше!

И за почуда! До като тя се бори с вжлните направила сжс собствени ржце — стрелва се юноша голоброд, настига свилокосата мома, хваща я с една ржка и двама се понисат кжм другия бряг . . .

И там, гдето се сливат смарагдови води, сжс тжмни сенки на високи тржстики, се мярват две глави в целувка приближени, а около тях русалки хоро извили . . .

— Ти не ми каза, бабке, като са изплували какво е станало подире?

— Ти по приказката ли се бжхтеш, чедо! — се обади, баба Краса! . . . Младост! Младост! Пжк аз биля бях забравила.

Баба Краса бе готова да ѝ захване приказката пак от край, ала вжн изчурулика пробудила се лястовичка и погледна през прозорчето светлолика зора.

Наставаше дивно утро!

Пжрви ден на русалиите. Небето тжй ведро и лазурно,